

תורת הנפש: האומנות לחיות תודעה - תפיסה - תחושה - תגובה

אחרי שיעור שהוא מודל או תרגיל, אנחנו נעשה משהו טיפה יותר מובנה. אני רוצה ללמד אתכם קצת איך עובדים עם הגוף כשעובדים עם בני נוער.

ואני אתחיל את זה

דווקא מסיפור אישי.

מהחוויה שלי עם הגוף.

אז אני כנראה ילד ADHD אף פעם לא אובחן אבל אימא שלי הייתה נותנת לי כסף שקל על כל 10 דקות שהייתי שותק אז אני מניח שכאילו היה שם איזה פוטנציאל כזה.

בגיל 22 יצאתי לטיול למרכז

אמריקה. אני חושב שסיפרתי לכם,

חצינו איזה איזה נהר בפאנמה קמנו בבוקר.

הג'יפ טבע קיבלנו חוב

חזרתי לארץ, היה אודישון, התקבלתי

ללהקת מחול ואני חושב שאף פעם

לא ידעתי שהחיים יכולים להיות כל כך טובים.

גם היה לי מקצוע עם שכר, גם הייתי בחברה.

מאוד מאוד קריאטיבית ומעניינת

ורוחנית. ובאותם שנים 98

מה שקרה זה בעולם זה

אולי אולי שנות התשעים זה אני יושב במבט

לאחור אולי התקופה הכי ליברלית בהיסטוריה

כי זה לפני המהפכה הטכנולוגית.

וכל השיח מסביב היה בעצם. הן לנסות להפוך

את העולם לכפר גלובלי.

ודיבורים על שלום.

וכל מה שקשור לבודהיזם בעצם

עבר איזה שלב מטיוולים של אנשים להודו, אז

התחילו להביא את זה לכאן, במדיטציה

new age ואושו.

ובעצם המורים הרוחניים הראשונים שלי.

היו אותם

כוריאוגרפיים כוריאוגרפיים

בלהקה כל פעם הם היו בני

40 ומשהו וכל פעם שהייתה להם בעיה בחיים

הם שלחו את עצמם לויפסנה.

ל11 ימים של שתיקה.

וכל פעם שניר בן גל שהוא היה כורגרף שלי

היה רואה שמשהו קורה איתי ברמה האדג'ית.

"בוא בוא אני מממן לך, לך"

"ניר זה אני בן 20 ומשהו אני עוד

לא רוצה לשתוק אל תשתיק אותי.

אני השתיקו אותי מספיק שנים, אני לא רוצה"

"בסדר סליחה."

והלהקה שהייתה עושה פרויקטים שהייתה

מעלה הפקה חדשה הייתה מעלה

הפקה חדשה פעם בשנה.

וכל ההפקות

בעיקר הצליחו בחו"ל זה גם

הבנה היום איך ישראל נתפסה בעולם

בשנות התשעים שחומרים

כל כך רכים ואומנותיים יוצאים מישראל. בדרך

כלל הם גם היו היה להם איזה

נפח פוליטי מעניין

ונורא התקבלנו בכל העולם בגרמניה ובצרפת

ובאירלנד ובארצות הברית
ובאנגליה ונסענו בכל העולם ועשינו את
העבודות שלנו. והעבודות שלנו הן לא יהיו
מחול כמו שאתם תופסים בלט.
הם היו תיאטרון מחול יותר
לכיוונים שכמו שאנחנו מכירים את בת שבע, אבל
גם החומרים של בת שבע יותר החומרים של
דימויים. לקחת דימוי
ולפרק אותו לחוויה תנועתית
ובלהקה הם לא חיפשו רקדנים עם טכניקה. הם
חיפשו יוצרים. הם חיפשו אנשים
שהיית יכול להגיד להם. כנס לסטודיו תחקור
I want you to see what love is
in your body so please
go to the studio. and we will come back in 2 hours
בלהקה בינלאומית מדברים מעט
מאוד איפה שהגוף עובד המוח
והמחשבות יוצאים לחופש
ודיברתי מקודם על שקט אני חושב שזו פעם
ראשונה בחיים שהרגשתי סוג של שקט פנימי,
סוג של איזון.
וכשהיו הפקות אז הלהקה הייתה לוקחת את
כל הלהקה לחו"ל לאיזה כפר
פעם זה היה אנג'ה בצרפת, אחרי זה זה היה
מקום אחר באיטליה ושלווה
חודשים יוצרים
מכיוון שהכורגרפית הייתה מתאהבת תדיר ברקדנים
ובעלה היה מעודד את העניין.
אז היינו מוצאים את עצמנו שהיציאות האלה
לחו"ל יש להם כמה מטרות גם להרחיק חלק
מהרקדנים מהחברות שלהם. קיצור
ללהקה יש קצת התנהגות שהיא דומה
לכת בסך הכול איזה 15 20
רקדנים. בגלל שזה בינלאומי אז מדברים
באנגלית בגלל שזה רק באנגלית משהו
בתוך כל היכולת שלך לנסות להבין כל
דבר נרגע. ובאיזה
שהוא שלב היינו יושבים
מדיטציה כל יום בסטודיו היה מתחיל בשעה מדיטציה
לא הנחו אותנו איך יושבים מדיטציה, פשוט היו יושבים,
ומכיוון שאני הייתי חדש וראיתי שכולם
יושבים והזבובים, עוברים לידם וכאילו הם לא
זזים. כאילו היה לי כזה אתגר
לנסות לשבת ושמתי לב שכשכולם יושבים
את הישיבת לוטוס שלהם כי הם גם
גמישים הם גם רקדנים אז גם השרירים שלהם
גמישים אז אני גם עם שרירים קצרים גם עם
רגליים קצרות והפיקות שלי היו פוגשות את
הרצפה בערך בגובה הזה. והייתי
מסתכל על כולם ואומר אני לא גמיש כמוהם,
אני לא רוקדן כמוהם אני יוצר אני
זה אבל לשבת מדיטציה הייתי יושב
ולפעמים באיזשהו שלב זה 8 בבוקר עד 9
בבוקר זה לפני שהיום מתחיל.
הייתי לוקח את הגב שלי אחורה, מניח את
הידיים שלי שלובות ככה
ומתפייד לתוך חוויית שינה.

בסדר, רבע שעה האחרונה, 20 דקות אחרונות
ואז היה מתחיל היום. בלהקה לא מדברים
עולים להופיע בתיאטרון דה לה וי בפריז
בעולם אף אחד לא אומר לך אוקיי אז תהיה
ככה אז תהיה כלום אין מילה לא
מדייקים אותך יש סטודיו עובדים בו
יש במה עובדים בא שום אגו שום
שפה של תחרות שום שפה של הצלחה.
מקום מאוד מאוד מכיל, מאוד מאוד מאפשר
לאנשים שעוד לא פתחו דעה
לגבי הייחוד
כנראה שהיינו טובים, או כנראה שהייתי טוב וזה דבר
שצמח ובאמת סמכתי עליו.
וכשהייתי יושב מדיטציה כל הזמן זה היה עושה
לי פער שאין לי שקט ושהשרירים לא זה..
ובעיקר הרגשתי שאני לא
משוחרר מספיק.
ואז יום אחד ישבתי בסטודיו וישבנו
מדיטציה, ואחרי זה יצאנו
לשיעור ואחרי השיעור הייתה הפסקה. אז חנן
חבר שלי בא אלי אמר לי תודה אחי שנחרת בטירוף במדיטציה
אני עושה: יואוו
איזה זה בושות. אז אני אומר
לעצמי, לא בא יותר לסטודיו ב-8 בבוקר
אומר לניר אני לא בא לשבת ב-8 בבוקר
בסטודיו, אני אשב למעלה למעלה,
היה תיאטרון תיאטרון, יש לו תמיד שטיחים
כאלה סגולים או בורדו, כאלה נורא עבים.
ומה שעשיתי זה שהחלטתי שאני יושב לבד ואני
יושב לבד כשאני נצמד עם ה כבר עשיתי לעצמי
הקלה כדי שאני לא יפול אחורה להירדם
אז קיר. שמת קיר
מאחורה וישבתי יום, יומיים, שלושה
יום אחד גם עם הגב צמוד לקיר נרדמתי.
בעודי פוקח את העיניים בעדינות,
מסתכל אנוכי על הפיקות של
הברכיים והלוטוס.
הברכיים כאילו על הרצפה אני כולי גמיש
משוחרר. כל שנייה
שחווה השרירים עוד קצת
מתכווצים וזה עולה חזרה למעלה, אבל זה היה
כמו נס שבעצם הגוף שלי
בפוטנציאל ההרפיה שלו
מסוגל לשבת כמו
הרקדנים שחשבתי שאני לא גמיש כמו
הלכתי לניר, אמרתי לו תקשיב, אני ישבתי
והגוף שלי נח בתוך המדיטציה ההוא, זה כאילו
הילד כאילו בא אליו ואמר לו גיליתי
את האור שאתה הראית לי, הוא אמר
או עכשיו לך לויפסנה
לא, אני רוצה לדעת עוד אתם לא מדריכים
אותי, תן לי להבין עוד. נתן לי
ספר על גואנקה.
בודהיזם, הם מתחילים. קח את
הספר חבר, יש לך ספרים שאתה מחזיק על המדף
חצי שנה אחר כך עברנו למצפה רמון, לעשות
הפקה ובעצם גרנו במדבר.

באוהל קמנו כל בוקר 6 בבוקר,
בנינו בבועץ אמפי תיאטרון.
היינו קומונה כזאת. היו לי שני ספרים
בערך שני מכנסיים, שתי חולצות כאילו לא היה
לי כלום והיה לי הכל
אני חושב שמעולם הרגשתי כזאת חוסן או כזאת משמעות או
אושר, תקופה מדהימה בחיים
שלי והיה לי את הספרים רגואנקה היה אחד הספרים
והיה עמוד אחד בספר הזה
שאתה לפעמים קורא מהספרים האלה עמוד אחד
זה שזורק אותך לחשוב עליו כל כך הרבה, אתה
לא קורא אותו כמו ספר. כמו
פרוזה או רומן.
והיום אני רוצה להציג לכם את העמוד הזה כי
הוא מספר בעצם
כאילו מבחינתי, בודהיזם זה הדרך שלך לפגוש
את כל מה שקיים כל
מה ששוכן בגוף שלך לפני כן אמרתי
שלואיזי היי אומרת שכל חוויית חיים שלנו
שלילית. עצרנו את הנשימה
וקלענו אותה בתוך הגוף. זה גוף הכאב
שלנו. עכשיו תחשבו על נערים ונערות שיבואו
אליכם בחלקם יש גוף כאב כל כך,
כל כך בעצימות, כל כך גבוהה, שהם לא
מסוגלים לשבת והם לא מסוגלים לשמוע
ביקורת והם לא מסוגלים להתבונן פנימה.
קשה להם מאוד, הגוף שלהם רוצה כל הזמן לזוז
וכשהגוף שלהם רוצה לזוז, אנחנו לא אומרים להם
אל תזוז, ובכלל stating the obvious
להגיד את הדבר הכי בולט
בעיניים, זו הטעות הכי גדולה עם ילדים.
אבא שלי כל החיים עשה את זה. זאת אומרת
הייתי מציג לאבא שלי בעיה הוא היה אומר: "נו אז תעשה
יותר טוב" איפה היית עד עכשיו
באמת "אז תצליח אז תשקיע יותר"
כאילו stating the obvious הזה להציג את מה
שחסר בצורה ברורה מאלוהי, שלא
מניעה אדם לפעולה ולא מחברת אותו
לעצמו, שהופכת אותו לאיזה יצור גנרי שצריך
לעשות פעולות זה בדרך כלל מכוון וזורק אותך אחורה.
ואם אנשים בקליניקה יכול
להיות שיישב מולכם ילד שלא מפסיק לזוז,
אתם תספרו לו, בוא נעשה תרגיל
שבכלל קשור למערכת הנשימה, ואז
פתאום הוא באיזה מיקוד, ופתאום הגוף שלו
פחות זז ולא אמרתם את
הדבר אז לפעמים קורים
דברים בקליניקה שאתה רואה אותם מיידית, אבל
אתה לא יכול לגשת אליהם בשפה כזאת
ביקורתית או שיפוטית או
פיזית, ואתה צריך לבוא
מהגוף וכדי לעשות את זה.
אני רוצה לספר לכם על העמוד הזה
בספר של גואנקה
שכתוב ככה. שהנפש
שלנו, תורת הנפש, זה בעצם.
איך התודעה שלנו קולטת משהו, איך

התפיסה והתחושה שלנו עוברות איזה
חוויה של איבוד ואיך אנחנו מגיבים.
אז נתחיל עם התודעה, התודעה בדרך
שאני מסביר תודעה היא
התהליך הראשון הוא החלק הקולט של הנפש
הכרה שאינה מאבחנת חלק זה רושם
את כל התרחשותה של כל תופעה את קבלתה
של כל תשומה מבחוץ, חומרית או רוחנית.
הוא רושם את הנתונים הגולמיים של החוויה
בלי להדביק תווית או לקבוע
שיפוטים ערכיים. תדמיינו רגע מצלמות
של פיצוציה או של חנות או של בית
או של חווית החיים שלכם
והתודעה שלכם עברה בכל המקומות האלה.
אתם מכירים את זה שלפעמים
בחקירות משטרה כל מיני דברים צריך לעורר
להעיר דברים שהאדם המודע לא מודע אליהם.
מי שכן מודע אליהם זה התודעה שלו.
התודעה שלו הפנימה
המח האינטואיטיבי הפנים המון
חוויות שהוא פשוט לא היה זקוק להם או רצה
לקלוע אותם או לדחוק אותם. אבל הוא
נחוה בתודעה. אז התודעה זה החלק הרושם.
לצורך העניין, כשאני מדבר
עכשיו מה התודעה שלכם שומעת?
רק סאונד
כי אין זיהוי ואין סיווג ואין שיפוט
רק סאונד אתם שומעים עכשיו, הסיווג
והשיפוט זה כבר תוצאה של תפיסה.
אוקיי, אז התודעה זה החלק הרושם זה כל מה
שקרה בחוויית החיים שלך.
ישבו מולכם מתבגרים, ולפעמים אתם תלכו אל התודעה
שלהם כדי לשאול. הם ידברו על נתקים ביחסים
תשאלו מאיפה זה מוכר לך נתקים ביחסים אתם
הוא, בדפטופ פה לא יודע אפילו להגיד
אבל תישארו עוד
רגע ונוכל ללכת לשם.
בוא ניקח רגע חוויה של גירושין
כמה אחוז גרושים בישראל לדעתכם יש?
בוא נדבר על מערכת הפעלה
של מה קורה לילדים בחוויית גירושין
יכול להיות שבחוויית גירושין המוח
הקוגניטיבי ידע להסביר מה קרה
נכון? ילד ידע להסביר, זה גם הסיפור
שיספרו לו
אמא ואבא לא הסתדרו, החליטו להיפרד. אנחנו
עדיין ההורים שלך וכן הלאה וכן הלאה וכן
הלאה. זה החוויה האנליטית.
מה יקרה בגוף בחוויה של
של גירושין לדעתכם?
כאילו לפי
המערכת הפסיכיאטרית
הקלינית הטראומטית, זה אחת הטראומות הכי
קשות, שנייה אחרי
שני אחרי מוות.
אוקיי, אז כל זה יקרה
איפה פה בגוף?

המיינד תרבותית, חברתית תלוי איזה
תרבות אנחנו שייכים יאמץ איזה
סיפור נוסף ילדים אפילו יספרו לכם שיותר
טוב להם ככה ושיש להם שני בתים ויכול להיות
שזה לא רחוק מהמציאות. צריך לכבד כל אחד עם
התפיסה שלו. אבל אני זיהיתי
שיש תמיד פער מאוד גדול בין מה שקורה
בראש למה שקורה בגוף
ובגוף בעצם מה שקרה,
שלא משנה מאיזו תרבות באנו, אם
לילד היה בית עם אמא ואמא, או אמא
ואבא, או אבא ואבא, הבית הזה
הפיזי התפצל לשני בתים.
וברגע שהוא התפצל לפני בתים, גם פה בפנים
נוצר איזה פיצוץ מבוקר או לא מבוקר
של פיצול.
ובגוף נוצר
איזה split כי פתאום
מעכשיו ילדים לבתים שהתגרשו או
נפרדו או פירקו בעצם אצלם יש
הפנמה שלא משנה כמה החיים
טובים, לא משנה שאני מצליח בלימודים
ושיש לי חברה, יש להם פה.
מחשבה כזאת שאומרת כל הטוב הזה.
כל הטוב הזה, כל הטוב הזה, כל הטוב הזה, כל
הטוב הזה הנעים הזה כל זה יכול
להתפרק בשניה אחת, כי
ההפנמה בעצם מעבר לתרבות זה פירוק
זאת אומרת שיכול להיות שאפילו
במקום שזה יתפרק יכול להיות
שאפילו התודעה הכאוטית שלהם
וההרסנית היא כבר תדאג
לפרק לפני.
וההפנמה היא יותר עמוק מזה
שבטבע,
תהליכים מסתיימים ב..
פירוק. דברים בסוף
מתפרקים אם דברים בסוף מתפרקים לפעמים גם
לא שווה להשקיע בלבנות אותם
מערכת הפעלה של פירוק היא חרדה
שהשחזור הזה יקרה
ואפילו ילד שאוהב את ההורים שלו
ילדים אוהבים את ההורים שלהם אבסולוטית.
נגיע לזה, אני אספר על מופעים של קרבה, הוא
רוצה להתקרב אליהם, איך הוא מתקרב אליהם?
הוא מפרק בעצמו אוקיי
זה חוויה כמו חוויה גופנית שהוא מתחבר אליה.
אז אם ההפנמה היא שהטבע בסוף
בקצה של כל דבר הוא להתפרק,
יכול להיות שאתה אפילו חרד מזה, ויכול
להיות שאתה בונה משהו. אתה בונה ובונה
ובונה, והולך על ביצים, והפחד שלך שזה
יתפרק. נוכח גם
בזמן שהוא קיים ונמצא
חוויה מאוד מאוד עמוקה רגשית, אז יכול שהתודעה
שלך רק רשמה
שיש לך שני בתים.

יכול להיות שהתפיסה שלך אפילו אומרת שזה לא כל כך נורא, כי אמא ואבא עכשיו נפרדים ויש להם בני זוג חדשים וזה יותר נעים ויש לי שני בתים אבל מה שאני תיארתי קרה כנראה בגוף התחושתני. אבל אני עובר רגע לתפיסה. התהליך הנפשי השני הוא התפיסה, פעולת הזיהוי, חלק זה של הנפש מזהה את כל מה שנרשם בתודעה הוא מאבחן, מתייג ומסווג את הנתונים הגולמיים וקובע הערכות חיוביות או שליליות. אוקיי, לגבי הסדר. יש תפיסה ואחרי זה יש תחושה ואחרי זה יש תגובה. האמנות לחיות תורת הנפש של גואנקה תודעה, תפיסה, תחושה, תגובה קל לזכור. אז התפיסה אומרת שיש זיהוי של מה שקרה ויש דעה ויש שיפוט. אז עכשיו השפה שלי, מה אתם שומעים? אם בתודעה שמעתם רק את המצלול של השפה ועכשיו, מה אתם שומעים? עכשיו אתם כבר מזהים שזו עברית ויש לכם חוויה של אתם מבינים את מה שאני אומר אתם מסווגים, שופטים, מעריכים באיזושהי דרך אז התפיסה זה הסיווג אני ממש רואה כמו קטלוגים כמו סידורים. המח הסיפור המארגן שלנו זוכרים את המוח האנליטיטי הטורי? הוא מתחיל לסדר את זה. אוקיי, החלק השלישי. תחושה. החלק הבא של הנפש הוא תחושה למעשה, ברגע שנקראת תשומה כלשהי, מופיעה תחושה בגוף. עוד שמשהו התרחש, כל עוד לא ניתנה הערכה לתשומה נשארת התחושה הניטרלית, אך מי שנקבעה הערכה לנתונים שנקלטו, נעשית התחושה נעימה או בלתי נעימה, בהתאם להערכה שנקבעה. כל שורש, כל קבלת ההחלטות, כל הדרך שבה אנחנו מגיבים לפי גואנטה מסתכמת בנעים או לא נעים שאתם שואלים בחדר איך מאפשרים שיחות אתה יכול להגיד את הדברים הכי קשים בשפה שלך, בשפת גוף, בטונציה, בעיניים... בהאכלה אתה שומר כל הזמן על אמפתיה ועל נעימות. ועל איזה מיקוד ותשומת לב שכל הזמן אתה מחזיק את הדבר הזה אז אמרתי שכל תחושה בגוף לא נעימה ניצבת בגוף ונשארת בה. אז זאת שאלה עם התודעה... אני עושה split כן, התודעה רשמה משהו, הפנימה משהו האם היא הלכה ישר לתפיסה ואז לתחושה או האם מתחושה לתפיסה, לא משנה יכול להיות שהסדר הוא כזה, ויכול להיות

שהסדר הוא כזה לא משנה
אני יודע שאנשים מגיבים תחושתית הרבה יותר מהר
אמרנו שזה המוח המהיר יותר
אני חושב שהם מגיבים הרבה יותר מהר מפה,
מהגוף.
קודם חשנו אחרי זה פיתחנו
קוגניציה חברתית, מטרות
הערכות תשומות טוב, לא טוב.
זה אחד הדברים שנורא בולט בהבדל בין
מבוגרים לילדים. הילד יאכל
בצורה לא נעימה עם הידיים, ההורה
מתוך התרבות שהוא קיים בה. יכול להיות
שהוא יחווה תחושה לא נעימה ויאיר לילד שלו
בדרך כלל. החוויה היא לא ראשונית
היא כבר קרתה כמה פעמים,
ולכן התפיסה עוד יותר
מתקבעת ולכן התחושה
הראשונית שחווית כשהתפיסה הזאת
הוצבה תחזור על עצמה. זה נקרא
wayering מתחיל להיות קשר
אם אני אקח לימון
מבקש ממכם לקחת לימון
קח ולימון ביד
תחזיקו לימון ביד תרגישו אותו רגע את
הלימון הזה. צהוב כזה
גודל בינוני תרגישו את החיספוס שלו תגעו בו
עכשיו תיקחו אותו.
ותיקחו רגע סכין.
ותחתכו אותו לשתיים.
קחו חצי אחד.
ותחזיקו אותו ככה את החצי הפתוח
הרגשתם את הכאילו את האבקנים של הפרידה
הוא קצת משתחררים באוויר?
תקרבו את האף
עכשיו מה זה בא להגיד?
שלגוף זה לא משנה אם הדבר קרה
או לא קרה, הגוף
הסובייקטיבי זוכר חוויה של לימון,
לכן אני יכול גם להזכיר לכם טעם של בננה
או טעם של
קפה או טעם של חמוץ או מריר
הגוף זוכר ברגע שהגוף זוכר
הוא כבר מרושת ומחובר
לתפיסה זוכרים את המוח האנליטי
והמוח אינטואיטיבי?
אם אני אניד לכם שיש לי שני חברים
אחד קוראים לו אלי
אלי יסודי, חרוץ,
משקיע, עקשן,
לפעמים גם קנאי קצת
ולידו יש את חבר שלי יוסי
יוסי טיפוס קנאי
עקשן, יסודי אבל וגם חרוץ
למי התחברתם יותר?
למה התחברתם לאלי?
כי קודם יש להן אותן
תכונות שמתם לב? פשוט הגוף שלכם

כבר עשה wayering לזה נעים
וזה פחות נעים כי ככה זה נורא מהר קורה החיווט הזה.
בגלל שפתחתי עם התכונות הטובות שלו והטון שלו
והצגתי אותו בצורה נעימה ואותו בצורה
פחות נעימה קודם את הסדר הזה.
you can never make a first impression twice
המוח האנליטי השיפוטי יחד עם המוח האינטואיטיבי התחושתני,
חיברו את החוויה.
גואנטה גם אומר יש תחושה של נעים לא נעים
ואם הדבר אין לו שום הערכה. אם אני עובר
ברחוב ואני רואה ער למשהו שלא
מפעיל אותי אז הוא יהיה ניטרלי. הוא קרא
התודעה שלי רשמה אותו אבל אין לו
תשומה היא לא שולחת ערך ולכן אין לו
אפקט וזה נקרא ניטרלי.
הייתה סדרה עם ליאור דיין קראו לו נורמלי תגיד אתה נורמלי?
משהו כזה. על סדרה ביוגרפית,
על החיים שלו בתור. צרכן
של כדורים פסיכיאטרי לסמים יחד עם אבא שלו
עד לרמה מסוימת שבסדרה פרק הראשון
הוא מחליט לאשפז את עצמו
באשפוז פסיכיאטרי, כי כאילו
כי הוא עושה איזה משהו. הוא השתולל על סף
התקף פסיכוטי. אבא שלו אסי
דיין בסדרה שולח את הילד
הם ביחד מסניפים ריטלין והוא שולח את
הילד לאישפוז פסיכיאטרי.
הילד מגיע לילד, בחור מבוגר מגיע
לרופא הפסיכיאטר מנהל לאט לאט עובר
את השלבים. היה רופא הפסיכיאטר הזה לאט לאט
שואל אותו שאלות. עם הזמן הוא אומר לו תביא
את הטלפון. זה מתחיל להיות אמיתי אתה בתור
צופה מתחיל להתכווץ כי עוד שניה מהתודעה
שלנו, אתה מבין שהדלת הולכת להיסגר
ומתחיל פה מה שנקרא אשפוז והוא מסתובב
במזרונות של בית החולים חולי נפש האלה, ויש
איזה אחד הלום קרב ואיזה מישהי שמדברת עם
הקיר והוא מתחיל לעבור חוויה של
חרדה שאם הדלת הזאת תיסגר,
לא יהיה לו יותר את היכולת לצאת החוצה, אבל
הוא חושב שהוא סלב אז הוא מסביר
לפסיכיאטר שהוא הבן של וזה וזה וזה
והפסיכיאטר. הוא אומר כן, אני מבין, אבל
כולם פה, כל החולים הם אותו דבר, תצטרך
למסור את הדברים שלך, יש פרוטוקול.
הוא לאט לאט עובר את השלבים של הפרוטוקול
ואז אומרים לו ויש לך שיחת טלפון אחת והוא
בעיצומו של התקף חרדה מטורף למי הוא
מתקשר? לאבא שלו
מה קורה פה? ויש אנשים פה.. (מלמולים)
בוא תיקח אותי מיפה
והוא אומר: "ליאורי
אתה לא קולט איפה אתה נמצא?
זה הסרט הבא
שלך תראה איזה חומר מה זה אתה
תכתוב שם את הדברים הכי טובים תקשיב לי טוב
תפתח את העיניים שלך ותסתכל על מה שקורה

כולם שחקנים בסרט שלך"
"טוב טוב אבא אין בעיה."
מה הוא עשה?
התפיסה כבר הייתה אני משוגע, אני הולך
לאבד את החופש שלי. התחושה בגוף
כיווץ כנראה טראומה
ומישהו אומר לו מה שקרה פה
בתפיסה זה משהו אחר
לגמרי. זה מה שנקרא reframing. זה מה
שטיפול עושה המון פעמים בן אדם יבוא עם
משהו מאוד מאוד נוקשה לגבי
משהו שקרה ולאט לאט נדווה ונתבונן על
זה ונחפש פרספקטיבה אחרת.
והמסגרת החדשה הזאת תאפשר לך לצאת החוצה,
לקבל את המציאות ואפילו. להשפיע
עליה וזאת דוגמה קצת קומית,
אבל היא ממש יכולה להיות מציאותית.
אוקיי, התגובה אם התחושה הגופנית נעימה,
מתגבש רצון להמשיך ולחזק את החוויה. אם
התחושה בלתי נעימה, יש רצון להגיב
מיד, להפסיק אותה, לדחות אותה. הנפש
מגיבה באהדה או בדחייה.
אוקיי. הוספתי חוויה, הדרך שבה אנו מגיבים
בכל דבר שאנחנו מגיבים אליו היא החוויה
שלנו. זה האני שמופיע במציאות. זאת
אומרת, אפשר להיכנס גם מהתפיסה
ואפשר גם להיכנס מי...
מהתחושה ומהגוף. להגיע
למה אתה מרגיש? אוקיי, אבל זה
סדר הגיוני, נכון?
מתודעה ועד תגובה עכשיו אני רוצה לתת לכם
דוגמה לילדה
בת 13 ילדה צעירה יחסית, כי לרוב אני
מביא דוגמאות יותר ואני אראה לכם
איך פירוק של חוויה דרך 4
השלבים האלה וזה מתחבר למה שדיברנו על
הפרדת שיחות וכל אירוע הוא חוויה אחרת
ולראות איך ילדים עושים מורכבות מאוד
גדולה מהפלונטר של מערכות יחסים. אבל בוא
נראה את זה כי זה דרך מעולה כשקורה משהו
בגוף בחדר בדרך מעולה
ללמד נער או נערה להגיד להם תראה, ככה הגוף
עובד. בוא ניקח את המקרה שאתה תיאר עכשיו
ונעבור איתו את כל השלבים.
עכשיו, ברגע שאני מציג משהו, ככה זה
מאפשר לאדם מולי, מה? מאפשר לי לשתף
פעולה. אם אני אשאל אותך באופן ישיר מה אתה
מרגיש בגוף? יכול להיות שתגיד אני לא מרגיש
כלום. אני מרגיש
קצת קרקע נעשה ככה לי ככה
הוא אומר לך, אני אתן לך חריץ להיכנס, אבל
אם אתה אומר לו בוא נלמד אותך, לא אני
אפילו.
ונראה אני אסביר לך משהו על הנפש ואז אתה
ואני דומים לך יש נפש ולי יש
נפש בוא תביא את הסיפור שסיפרת עכשיו בוא
נפרק אותו דרך 4 השלבים.

זה מה שאני אומר שהמאמן הוא קצת מורה, אז
בוא ניקח את הנערה הזאת במקרה
מורכב אז היא נערה בת 12 שמגיעה
מטיפול אצל אנדוקרינולוגית
אנדוקרינולוגית זה רופאה שאחראית על
צמיחה. במקרה זה אנדוקרינולוגית שהבן שלי
היה אצלה הבן שלי בן ה- 17
אור, הבכור, הזריק הורמון גדילה כי הוא
היה מחוץ לאחוזונים כשהוא היה ילד. רק אני
נראה ממש גבוה אבל הילדים שלי פשוט נמוכים
אז ועד לפני חודש
במשך 9 שנים. אז אותה
אנדוקרינולוגית אמרה לי שמה שאני עושה
טיפול רגשי הוא מאוד משלים. הוא משלים
לפסיכיאטרים, הוא משלים לאנדוקרינולוגים
טיפול רגשי זה ליד כל בעיה יש את
מה שקשור לגוף ידע ולידו יש
טיפול רגשי בהמלצות של רופאים כאלה
ואחרים, והילדה הזאתי נמצאת בתת
משקל והיא זקוקה לתזונה מסודרת כדי
לעלות במשקל ויש לה שייקים כאלה
שבונים לה וזה שייק שהיא צריכה לשתות אותו בבוקר.
והאנדוקרינולוגית אומרת לי שמנגנון השובע
של הנערה הזאת לא תקין, היא
יכולה לא לאכול יום או יומיים,
והדבר מייצר דאגה ומתח מול האם
שמרגישה אחראית. ההורים גרושים מגיל 4
וחצי. האב חי בחו"ל, בן זוג של האמא, חי
איתם בבית. אוקיי זה הרקע.
ומגיע נערה די קוקו כזה
ספורטיבי מחטיבת ביניים
מבית ספר יסודי. כיתה וו תמיד היא מגיעה.
יש לה פחית קולה כזה כי אמא שלה נותנת לה
בדרך שהיא באה פחית קולה כדי לעלות לה את
רמת הסוכר כל פעם מחדש שהיא יוצאת
מהחדר היא שואלת האם לקחת את הפחית? אני
אומר לה לא תשאירי וזה בימים שהייתי גר
בבית אחר אז הייתי גר במרתף הקליניקה הייתה
במרתף האמא הייתה
מהנדירות שהרשו לעצמן להיכנס לתוך הבית. ואפילו
התיידדה והייתה מגיעה בצהריים והייתה
מפטפטת עם אשתי לפעמים אז כאילו אהבתי את
המשפחה הזאת הפכה להיות. הפכתי להיות ידיד
של המשפחה הזאת והילדה מגיעה וההורים שלה
התגרשו בארבע וחצי והאבא גר באיזה
מקלט מס. בחו"ל עוסק בעולם של הימורים.
בקיצור האבא, מגיע לארץ אולי
פעם בשנה, אבל הילדה טסה אליו
3,4,5 פעמים בשנה.
והסיטואציה היא שבעצם הילדה
יכולה לקום בבוקר. ולא לשתות את
השייק שלה ואימא שלה אומרת לי
אני מרגישה בגוף.
רמת חוסר אוניום וקושי שאני
מסוגלת לקחת אוכל וממש
כאילו בלחץ להביס את
הילדה שלי. אני לא עומדת במתחים האלה

שכל יום אני צריכה להגיד לה לאכול והיא תחליט אם היא אוכלת או לא אוכלת ואז היא לא אוכלת כשזה קורה ליום או יומיים.
כי מנגנון השובע שלה לא תקין לא הכרתי, לא מכיר דברים כאלה. אתה לומד עליהם תוך כדי ואני מסתכל על מערכת היחסים הזאת דבר ראשון אם החד הורית יש לה שני תפקידים, יש לה את הארכיטיפ הנשי של להיות אמא מכילה, אוהבת רגשית ויש עליה גם את התפקיד הלכאורה הארכיטיפ גברי של גבולות, חוקיות, סדר עם העולם שבחוץ, משימות יומיום והרבה אמהות אחת התסכולים שלהן. שהן הופכות להיות האבא כאילו אין מסגרת. הרי כל מי שחי בזוג יודע שאני יודע שאני יודע לשחק את השוטר הטוב. אז אישתי תבוא מהצד השני ותהיה השוטר הרע או להפך, נוכל כל הזמן ליצור איזה באלאנס ולעשות אימפקט על הילד שלנו. בנוגע לדברים מסוימים בחיים כשאתה הורה יחיד זה תפקיד מאוד קשה ותפקיד אחד המשימתי הקונקרטי בולע את התפקיד הרגשי. וכשהיא אומרת לי באיזה רמות חרדה וזה שהיא רוצה להביס אותה זה כבר היא איבדה לגמרי את המקום האימאי שלה בתוך הקשר. הילדה הזאת היא כל מה שיש לה בחיים מבחינתה והמקום הזה של נקרא בשפה הפסיכולוגית, הורה בטוח והורה לא בטוח שהורים נפרדים אם הם יגורו בית מול בית לילד הזה יהיו כנראה שני בתים. הוא יוכל לבוא עם החברים שלו לפה והוא יוכל לבוא עם החברים שלו לפה. זה בסביבה הטבעית שלו. ברגע שבית אחד הופך להיות רחוק מהבית האחר אז בית אחד יקרה הבית בית האם יכול להיות שלאבא יכול להיות של האימא אבל כאילו זה הבית והבית השני יהיה מקום שהוא מבקר בו אך ורק בגלל ההסדרי ראייה כדי להיות עם האבא שלו או עם האימא שלו, אבל אין בסביבה הזאת שום דבר שהוא אורגני בשבילו ועם הזמן אתם תראו שהדבר הזה יתחיל לשחק תפקיד והוא ישחק תפקיד בעייתי זה מאוד מאוד יקשה על הרבה הרבה אבות. מאוד יקשה עליהם לעשות יחסים דווקא אלה שאין להם יחסים גם אין להם סביבה טבעית כי אתה לא אמור באמת להיות סביב הילד שלך 24/7 אמורים להיות לו חיים ואתה אמור להיות זה שאולי דואג מפיק מארגן, אבל זו חשיבה. דבר שני הילד הרבה פעמים מורד בתוך בתים כאלה, אבל מרד מרד לא קורא בבית חזקים אתה לא מורד זאת אומרת מרד

סליחה קורה בבתים חזקים, בבתים
שאתה מרגיש שאתה יכול למרוד
וההורה שלך כנראה מספיק חזק כדי להכיל את
זה, אבל אם יש לך נכה חד הורית
ואתה לא תמרוד בה כי אתה תשבור אותה
הרבה פעמים המרד הוא בעצם איזה שהיא
התנהגות. אתה יכול למרוד בהורה, אני יכול
למרוד באבא שלי ואני יכול למרוד באמא שלי,
אבל אם זה לא מתאפשר לי, אז בהרבה פעמים
ילדים ימרדו
במסגרת בחברה בקונבנציות
כשאני הייתי צעיר בגיל 21 או שתיים, אח שלי
חזר הביתה מטיול בחול עם חברה שלו,
חברה שלו פמפמה לו כל מיני דברים, חזר
הביתה, הושיב את אבא שלי, פרק עליו
מרד. עד היום אני חושב
שכאילו זה נקודת
נקודת משבר ביחסים ביניהם, ולי
היה ברור אחרי זה שמה.
שאני שהוא לקח את
הפוזיציה אני יתאפשר לי את
המרד שלי לעשות באזורים יותר..
מול החברה, אבל ילד נגיד בחברה
חרדית ילדים לא מורידים.
הם יורדים אחרי ש...
אחרי שהם מתחננים הם נורא
מפחדים שמרד יפגע להם
בשידוך. או-קיי, אז ילד
אם ילד מורד מול אמא חד הורית
במצב מסוים, אז זה
שבר מאוד גדול והרבה פעמים אמהות חד
הוריות וילדים אין להם יחסים עם
רוות. זו לא הדמות
סמכות זה כמו שני שותפים.
הגבולות מיטשטשים, היחסים הופכים להיות
יחסים סימביוטיים ובתוך יחסים
סימביוטיים קורים המון דברים
קשים. זה הקשרות
מאוד ברורה ברמה הרגשית, אבל זו
התקשרות שלא מאפשרת אינדיבידואליות, שהיא
לא מאפשרת המון פעמים חופש אתה לא יכול
ללכת, אתה לא יכול להשאיר את האחר
לבד ואז מה שקורה במציאות זה כל
הזמן. הם רצים על הציר הזה, מביחד
באחיזה ועד איום של
נתק. וכמו אקורדיון
שיפתח להיסגר הם בעצם כמו שני
שותפים זקוקים אחד לשני,
בא להם להכיר אחד מהשני. אחד מהשניים
זה מין סקאלה כזאת וזה מה שקורה פה.
הילדה והאימא, הילדה תלויה באימא, האימא
היא כל עולמה, אותו דבר ההפך.
וברגעים האלה שהיא לא אוכלת, הציר
זז ושתייהן לא סובלות אחת השנייה והיא
רוצה להרוג אותה והיא רוצה לברוח לאבא שלה
בחול ואצל בתים של הורים גרושים. אחד
האיומים היותר שכחים זה כל

הזמן, יש להם את האפשרות לשחזר מה פירוק.
כל פעם לא טוב לי פה ההורה הזה שאני כל
עולמו. אם אני אומר את המשפט אני הולכת
לאבא.

כאילו לקחת חלקים מהנפש שלה
ותלשת אותם החוצה. אז יש פה מקרה עם
רגישות מאוד גבוהה, מה שגורם לי לחשוד
בכל הפרספקטיבה שהם העבירו. אבל אני מקבל
את הילדה, אני שואל אותה, תספרי את הסיפור
והיא מספרת לי שבגיל 6 הייתה לה בעיה
בעין שהייתה רואה כפול והיא הלכה
לרופאת עיניים שהיא המנע אותה
באופן מאוד מאוד דידיקטי איך להחזיק את
הראייה. היא הייתה נותנת טקסטים שהיו. טקסט
עם צל ולאט לאט העין למדה לראות את
זה ולשפר את זה עד שהיא למדה להתמקד. זאת
אומרת זו ילדה ממושמעת וזו ילדה יפה
וחביבה, וזו ילדה מצליחה וזה ילדה
בכורה של ההורים האלה, ובגלל שהם היא
כזאת ויחידה, הם השקיעו בה את כל עולמם,
ילדה לכל הדעות, ילדה מדהימה
ומוצלחת, אבל

כשמישהו אומר לה מה לעשות
היא מפעילה את מערכת ההגנה שלה, ואז
מתחילים לקרוא לזה בקול. זה הופך להיות
סימפטומים. ואז זה הופך להיות מנגנון שובע לא תקין
ואני לא מכיר אנשים שלא אוכלים
יומיים או 3 אבל זה מתחיל לסקרן אותי.
אז אני אומר לה תקשיבי הינה גואונקה,
בואי תראי מה מה אפשר ללמוד מזה. בוא ניקח
את הסיפור שלך ונעביר אותו דרך
זה ואז אני מפריד אני עכשיו עושה
את תורה תודה אני עושה תודעה,
תפיסה, תחושת תגובה, אבל אני עושה את זה דרך
3 מערכות יחסים. אחת, דרך
אוכל אחת, דרך היחסים עם
אמא ואחת דרך היחסים עם אבא
זה מאוד אנליטי. אני בודק את כל מה שקורה
פה ואני יודע שאם אני אעשה הפרדה של הכל
ואקרא לכל אירוע בנפרד, אם אני אתקן את
המנוע הזה ואני אפרק לו את כל החלקים,
מה קורה? הוא לא יוכל להפעיל את אותם
מנגנונים הרסניים
אם אני עושה מדיטציה עם קבוצה של מתבגרים,
אני אומר לה אני הולך להגיד להם טוב, עוד
מעט אנחנו הולכים לשבת ישיבה שקטה. מה
שיקרה, חלק מכם ירגיש לא
בנוח והוא יתחיל לעשות כל מיני
קולות שבעצם מבקשים מאלה שכן
מצליחים לשמור על הישיבה השקטה
זה כאילו יגיד להם בוא לא כדאי לך, בוא
אליי ואתם תראו את זה קורה. אני מבקש בזמן
שזה קורה. תשארו במקום, תחזרו
לנשימה, אלה סתם קולות.
אתם יכולים להשקיט אותם ואז זה שקרה
לכם ירגיש מה?
מנותק ולבד וזה לא עובד לו

ואז אני אתחיל מדיטציה מה עשיתי? אמרתי
מה המנגנון, ואז פירקתי את המנגנון לפני
שהוא התחיל אף אחד לא ירשה לעצמו לדבר.
נכון? כי אני כבר תייגתי את זה
שמדבר, אני הסברתי מה המנגנון שלו עושה.
אז מנגנונים גם קהלמן התייחס
למוח כמנגנון גם זה מנגנון. אם
אנחנו לומדים מנגנון ומדברים אותו ונותנים
לו שמות לילד הוא לא מצליח להפעיל
אותו יותר. אתם איך לוקחים בעיות
סימפטומנטיות והופכים אותן ל.
לא קיימות. אוקיי, אז
בתודעה אתם רואים כמה התודעה היא
פשוטה. אני בתת משקל, יודעת להגיד
בתודעה ההורים שלי גרושים.
בתפיסה אני צריכה לעלות במשקל, לשתות
שייקים לפעמים לא בא לי. אני
קובעת מה נכנס לפה שלי.
או-קיי, וכשהיא אומרת את זה נכון,
קודם כל תדעו לכם שלעלות משקל
כל מי שרוצה לרדת אנחנו מכירים את זה,
זה מאוד מתסכל, אבל להעלות משקל
זה חוויה מאוד מאוד מורכבת. יכול להיות
שאפילו יותר גדולה כי יש בזה
לאנוס משהו שאתה לא רוצה לעשות.
היא אומרת, הגוף שלי שייך לי, אבל
גם היא אומרת זה שליטה שלי, לא
משנה מי את רופאה, אמא שלי, אבא
שלי, אני קובעת רשמתי.
אמא, שיחה על אוכל ויחסים כשיש
בעיה ההורים שלי מדברים ודואגים לי
ביחד. אמא אחראית על התזונה שלי,
כועסת ודואגת שאני לא אוכלת
אוקיי. מה רשמתי
רשמתי אחד שכשהיא לא
אוכלת. ההורים
שלה צריכים לדבר.
איזה יופי הילדה שרצתה לחבר בין ההורים דרך
הדברים החיוביים זה מופע קירבה
שאני אשתמש במו במושג מופע קירבה. זה הדרך
שבה שני אנשים נפגשים, תוציאו שיפוט
חיובי או שלילי, כעס, מופע, קרבה,
אוכל, מופע קירבה, חופשות,
מופע קירבה, כסף, מופע, קרבה.
תוקפנות, מופע קרבה.
שליטה, מופע קרבה זה הדרך ששני
אנשים נפגשים.
ועוד דבר אמא אחראית על התזונה שלי
שזה ברור כי אמא והיא רק בת 12
אבל תגידו אם
מורה מלמד את הילד שלו למבחן במתמטיקה
והילד נכשל מי נכשל?
ההורה, ההורה יחווה
שהוא נכשל, שהוא גם
הילד. הוא לא זה שלקח
את האחריות, אלא ההורה שלו לוקח את
האחריות. אותו דבר כאן אם הילדה לא

אוכלת מי הבעיה?
מי שבבעיה במציאות האונטולוגית זאת
האמא, הילדה המפעילה מנגנון שובע של יומיים
לא לאכול. אפילו שזה הרסני
כלפיה, בחוויה שלה מי שאחראי הוא זה
שנפגע תזכרו את זה.
שיחה על אוכל ויחסים עם אבא ענין
טעם כשאני כועסת על אמא, אבא
מתקשר. אני רושם לעצמי בהוויות אבא
אכפתי אז גם מעניין אותי מה זה ענינות טעם
ואז בדיוק הילדה יצאה לנסיעה לרומא לפגוש
את אבא חזרה מרומא. איך אני אוהבת את
רומא, קניתי בגדים, אכלתי פיצות,
אמרתי איזה מנגנון שובע? איזה
דיכוי של תזונה מטורף. עם
האבא שהוא ענין טעם ואפשר לחיות איתו את
החיים הטובים וחי באירופה והיא לא נפגשת
איתו במקום שהוא חי בו כי המקום שהוא חי בו
זה מקלט מס שכדי להגיע אליו צריך לקחת 3
טיסות. התודעה בין סובייקטיבית שלכם
מנחשת שזה גיברלטר.
אז היא פוגשת אותו בלונדון ברומא, וכך הוא
מרים לה וככה הם חיים והיא רואה בו את
זה. דבר שני שהיא מתקשרת
אליו היא תמיד מה?
כועסת על אמא והיא מסכנה, היא
מסכנה בהוויה שלה. כשהיא מתקרבת מופע
קירבה וכשאני מסכנה
מופיע אבא אכפת לי כי מה עוד יכול
לעשות מעבר לקו?
אז אוכל נפרד
בחוויה עם אמא. הוא
מנגנון שליטה ועם אבא הוא דרך
של עניינות ואכפתיות וקירבה.
איזה פיצול תחושה
אני שואל אותה מה קורה כשאת לא אוכלת. אני
מתחיל להגיע לאזור של מה שהיא קוראת לו
מנגנון שובע לא תקין. אמרתי לה, את
יודעת שאני לא אוכל. הבטן שלי
מקרקרת, מתכווצת ואפילו
יכולה להשמיע קולות כאלה. את
יכולה לשמוע את זה, זה ממש כואב
לי מה את מרגישה? והיא אומרת
לי אני שותה לאט.
אני פה בחקירה מגלה
שמי שותה לאט? כשהבטן היא
ריקה אתה שותה לאט כדי שהיא לא
תתכווץ וכדי שלא יכאב לך
כי אם תשתה מהר מדי יכול להיות
שאפילו תאבד את ההכרה. קרה לי.
זאת אומרת, היא יודעת. היא
סובלת. והיא
מנהלת את הסבל שלה
לאט לאט מזדהים, מבינים מה אני אומר
אוקיי. אז אני שואל
אם זה לגבי אוכל, אז אני על תחושה
נכון. זה מה קורה בגוף כיווץ של הקיבה לא

אוכלת שותה לאט. מה מרגישים
בגוף שאמא חרדה
כועסת ודואגת ואז היא עושה
ככה והיא אומרת בטן
היא אומרת כעס. מה מרגישים בגוף
שכועסים אז היא אומרת
בטן קשה. אז יש לנו
בטן מכווצת. ויש לנו
בטן קשה. מה מרגישים
כשאבא מתקשר? נעים לי שאבא
מתקשר, אין חוויה. אין זה חוויה ניטרלית או
חוויה של עונג נעים.
אז בחוויה עם האבא אין בכלל חוויה של
גוף קשה, אוקיי?
מה התגובה על אוכל עם אמא?
ברגע שהיא רוצה שתוכלי שליטה,
יש לי כוח התנגדות,
עמידות. מה זה עמידות? ללמד
ילדים כולנו יש כאב כל הזמן,
יש כל מיני סוגים של כאב האדם קיים
קיומית הוא כואב, יש כאב בחיים,
יש אי וודאות ויש תרגול יומיומי.
חוק מספר אחד בודהיזם מלמד את זה
יש כאב, צריך להתמודד איתו
סבל הוא תוצאה של כאב שאני לא עומד בסף
הכאב שלו. היא
מפתחת עמידות. היא מפתחת
חוסן לרעב שלה,
תחושת שובע לא תקינה כדי
להתנגד ולהיות בשליטה
מלאה. איזה ילד מחפש שליטה
מלאה? ילד שהתפרקו לו החיים
שכשהוא כשהחיים איבדו שליטה הוא לימד
את עצמו שמעכשיו הוא
לא יתן לדברים להתפרק.
הוא יפרק משהו אחר, הוא יפרק יחסים.
אבל אתם מבינים את זה
א' ב' של הפרעות אכילה.
כשדיברתי מקודם על מערכת הפעלה
של פירוק, וכשיש מערכת הפעלה של פירוק
אחד החוקים שאדם יעשה לעצמו זה
מעכשיו. מה שאני רוצה לעולם לא
יתפרק. אוקיי, אם אני ארצה
שחבר שלי יישאר חבר שלי, אני אשלוט בו.
אם אני ארצה שאבא שלי ימשיך לקחת אותי וזה
אני אדאג שזה יקרה. הדברים שאני
אפרק הם הדברים שכנראה בערכים.
אני לא יודעת להעריך אותם, הם לא חשובים לי
בשביל ילדים. לא נעים להגיד בריאות,
לא לאכול. אני מרגיש לי כאילו בקטנה
שליטה רגשית על מה
נכנס לאוכל? לבטן שלי זה אני שולטת עכשיו
מסתבר שלאמא יש בן זוג
בבית וכשהיא מפסיקה
לאכול אבא מצלצל מחו"ל
אמא בשלב הראשון מתקשה והולכת הצידה.
בשלב השני שהאבא מנתק מי מגיע?

אמא. מתרחקת מהבן הזוג
מלכת הבית מקבלת שליטה.
שני ההורים שלה מופיעים האבא החורג
א' נדחק הצידה האמא החורגת מחו"ל
נדחקת הצידה גם היא, זאת אומרת היא
מקבלת. היא הצליחה להרכיב את
המשפחה שלה דרך הפירוק.
של הבריאות שלה נקרא לזה,
אוקיי? מה
קורה? התגובה לאמא
הרחקה לא לאכול מחזור של רגשות מעמללים עם
אמא הם מתחילות אני אקח אלייך.
תיסעי לאבא שלך אני אסע ואז והחבר שלך וכל
הקללות וכל ה אמרתי לכם מיחסים סימביוטים
זה יחסים של כוח שליטה עוינות
אנחנו נלמד על זה בהמשך. מופע
קירבה אחרי זה היא גם מתחנפת אליי ומבלה
איתי ולא עם האבא החורג שלי. לא יודע אם
אתם מכירים את זה בריבים זוגיים, זה גם
דומה אני רב עם בת הזוג שלי, אם אני
צודק אני עכשיו יקח איזה צעד אחורה
לא לא, לא בא לי עכשיו. לא
נעים לי עכשיו כי אני יודע שאחר כך הגיע.
פייסנות. אוכל
האהבה נעימות עוד מעט
זה מגיע. יש סייקל נכון לקשר זוגי יש
סייקל אמא ובת קשר
זוגי שני אחים קשר זוגי אתם
רבים עם הבני זוג שלכם כמו שאתם רבים
לפעמים עם האחים שלכם אבא
מה קורה כשאין הוא מגיב או עם
המושקה שלי בבקשה תוכלי תקשיבי לאמא
או איך אני מתגעגע אלייך אף פעם לא שניפגש
לאן את רוצה לנסוע? לסבון נורא יפה באביב
אולי ניסע ואז רחמים עצמיים.
הילדה כדי להתקרב לאבא שלה כל הזמן צריכה
להיות כל הזמן בחוסר אונים.
היא לא יודעת איך למשוך את האיש הזה שהוא
אבא שלה. היא לא יודעת איך למשוך אותו בלי
שהיא עצובה אז היא תמיד
עצובה והוא תמיד הרגיש
והאכפתי זה המופע קירבה
אני אני אני פורט את זה להוויות אז מי את
פה? רחמים עצמיים עצובה כותב
ואז אני כותב עצובה והאבא אכפת לי ומשייך
שליטה ואמא מתחנפת, משייך. אוקיי,
זוכרים את 3 המעגלים מהשיעור שעבר?
מי אני? מה קורה? מול מי?
כל הזמן 3. השיחות אוקיי
מפגש אחר כך אני כבר התחלתי לדבר עם
על מופעים של קירבה, מופעים של קירבה. אתה
לומד היא ילד יש לו אבא עורך דין
פלילי כזה גב גבר וכל הזמן
מזמינים את האבא הזה לבית ספר.
איך זה מופע קרבה?
הדרך של האבא אבא שלי
מגיע כשאני צריך אותו

ממש, הוא יגיע רוב הזמן עם הלקוחות שלו. הוא עורך דין פלילי כל הזמן עם הלקוחות שלו, אבל כשאני מייצר בעיות ככה אבא במצבי חירום. גם אבא שלי הוא האבא הכי טוב במצבי חירום. אם עכשיו אני מתקשר אליו כופר מיליון וחצי שקל עד מחר בבוקר תביא, הוא יביא. בשוטף. לא קראת לי אוקיי אתם תראו הורים וילדים, יש להם דרך להתקרב. הם מוצאים דרכים להתקרב, הדרכים האלה לא תמיד נעימות, דרכים מאמללות הם דרכים תכופות להיפגש כעס, אשמה, חרדה, זעם וגם דברים טובים. עונג, תרבות, קולנוע, טיולים. אבל אנחנו יש לנו דרכים להתקרב לילדים שלנו. בדרך כלל מה שמפעיל אותנו זה הדרך שלנו גם לשתול את זה אצלם. אז אתם רואים את כל המנגנון הזה? אז עכשיו היא מגיעה פגישה אחר כך אני מבין שאני גם עובד עם ההורים. ועם ההורים איך אתה עובד אתה מראה להם מופע הקירבה ואתה אומר להם עכשיו ננתק את מופע הקרבה המאמלל ובו נמצא מופע קרבה מיטיב לא סימביוטי, זה שיעור בשבילם את כל פעם שאת תרצי שהיא תאכל. מופע הקירבה שלכם יהיה שהיא שולטת בך ובסוף אתם רוצות לשנוא אחת את השניה ולהתנתק ואז את באה ומתחנפת זה הסייקל. אז מה אני עושה כשהיא לא אוכלת? תנשמי תגידי לה זה הגוף שלך, אני סומכת עלייך. אני יודעת שאת עובדת על זה עם שי הכול בסדר, אין מה לדאוג תעבדי על זה ואז מה, ניתקת? את המצית מאבק שריפה זהו, אין פיצוץ יותר. זה CBT כדי להבין את זה, אבל ריגשית היא הבינה לי ולבת שלי יש מופע קרבה מעמלל. האבא הבין שאם אתה תהיה האבא שלה רק כשהיא מתקשרת ואם היא תבוא רק כדי לפגוש אותך בערים בירות אירופאיות זו תהיה מערכת היחסים. עם נתקים ומבוססת על זה שהיא שונאת את אמא ורוצה להתקרב אליך אתה תמצא דרך שהיא אוהבת אותך כשהיא אוהבת את אמא המקום הזה שהילדים מפנימים למה הם מפנימים את זה ביחסים של הורים גרושים? אם אני בעד אמא מה עולה להם להגידי? אני נגד אבא אבל זה לא נכון. אתה יכול להפסיק את המערכת יחסים המאמללת שאתה הפנמת לבית. שזה או או כי זה הפיצול שעשו לך אתה יודע מי לא מפוצל אתה אתה שלם אתה יכול להיות בטוב ובטוב וכל פעם שהם

יעבירו מידע תמיד אני לא מעביר מידע. אני שומר על הטוב. אני ממש מלמד כי מערכת הפעלה של פירוק היא לא מערכת הפעלה של בנייה במערכת הפעלה של בניית הזעיר ואתה עדין ואתה עושה קומה קומה ואתה מתייעץ ואתה בוחן דרכים נוספות לבנות עכשיו שני ההורים האלה נזקקים לבנות איתם משהו. ואז אני במקרה בגלל העבודה עם הבטן. אומר לה בוא נהיה קרובים לפחד, זה שפה שרק עם ילדים בני 12 אפשר לפעמים אומרים אם הפחד יכל לדבר מה הוא היה אומר? אז שאלתי אותה מה הדבר שהיא הכי פוחדת ממנו והיא אמרה לי החושך. ושאלתי אותה אז אני הולך איתה לגוף גיל 6, היא מספרת לי. שבחושך היא מרגישה לבד רחוקה ותחושה של קור. אז אני מעיר את התחושה הזאת בגיל 6 ואז מבין שבגיל 4 וחצי הם התגרשו. ואמא שלה יושבת למעלה אז אני אומר לה אכפת לך רגע, אם נקרא לאמא כי הרגשתי שהמופע קירבה של האמא הוא עכשיו to come clear with her daughter שהיא תבוא עכשיו לא בתור האמא שאחראית עליה שהיא תבוא נגיד אם קוראים לה עינב היא תבוא בתור עינב וחווית החיים שלה. הגיע הזמן שהבת שלה, בת ה-12, תכיר את מה שקרה פעם. כי היא עושה פיצול אמרתי לאמא את רוצה מופע קרבה מענג של חברות. בואי תתקרבי באמת. האמא ירדה למטה. ישבה וסיפרה שבגיל 5. הם התגרשו והילדה שאבא היה בא לאסוף אותה מהבית הילדה לא הייתה מוכנה ללכת איתו, הייתה אומרת לה מה אתה חושב שאתה תיקח אותי מאמא שלי? אז הם מצאו חוגים בשני וחמישי ומקומות ניטרליים כדי שהוא יוכל לאסוף אותם מהחוגים, ואז זה לא יהיה את החוויה הזאת, שהוא קצת תולש אותה מהבית ואז עשינו מופע קרבה והאמא סיפרה את התחנות שלה בחיים וסיפרה על החוויה הזאת וכמה הייתה לה קשה וכשהיא הייתה לבד ואיזו הבטחה ובמי נעזרה ומי תמך בה, והדבר הזה גרם לילדה להיות באמפתיה כלפי אמא שלה, ובעצם הנה קשר שמתקרב אמא ובת. לאף אחד אין אינטרס ואין שליטה. החושך כשדיברתי על פחד שאלתי אותם ממה היא מפחדת. אז היא אמרה מהחושך אבל זה היה הדרך שלי להתקרב אליה ולגוף שלה. אבל אני רוצה להראות לכם איך מופע קרבה ברמה מערכתית, משפחה זאת מערכת. שמשמרת את כל הסימפטומים. כמה זה בולט

במקרה הזה? הוא ימשיך לשמור על זה היא
תמשיך לשמור על זה. אם אתם תמשיכו לעשות
אותו דבר עוד מאותו דבר יגדל הילדה
תפתח. לדעתי
בהמשך מחשבות כפייתיות OCD
ויש לזה פוטנציאל בתוך
היחסים האלה. אבל הנה בחצי שנה.
בחצי שנה כל הדבר הזה של
מנגנון השובע של האוכל, של שליטה נפסק.
תהליך כן, אז הדרך
שבה הראיתי דרך דוגמה, דוגמה יוצאת דופן
קצת אבל מאוד מלמדת איך עובדים
בעצם עם הגוף. כל מי שמגיע
מאימושאן אז זה
נראה לי כאילו שגור אצלכם הרבה יותר
כל מי שלא
זה המקור
המקורות שלנו הם אותם מקורות,
כל אחד מפתח דרך עבודה, זה כאילו לקח כמה
צבעים, צבעי יסוד וצייר ציור אחר.
אני משתדל ללכת למקורות.
לא הבנתי ברמה הטכנית מי אומר את המילה תודעה
אני אני מסביר אני אומר לה תראי,
כן, אני אומר תקשיבי, את מביאה מקרה מאוד
מאוד חזק גם של גוף, גם של מערכות יחסים.
אני רוצה ללמד אותך איך הנפש עובדת
תורת הנפש יש לי לוח בחדר
כותב על הלוח תודעה כותב רק את
עם ילדים אני לא מפרט אני כותב
4 ת' אומר להם תודעה זה
כל מה שאת קולטת תפסה זה מה
שאת חושבת על מה שאת קולטת. תחושה זה מה
שהגוף מרגיש. ותגובה זה הדרך שבה את מגיבה.
בסדר, בוא ניקח.
אפשר? תראי, כשהייתי ילד ירון לונדון היה
עושה סרטים כאלה דוקומנטריים באפריקה.
כמה נדבר מסיבת גן עם ילדים בני 5 היה
מדבר אליהם כאילו הם יצורים אינטליגנטיים.
ואני הייתי תמיד מתפלא הייתי אומר בואנה,
הם מבינים אותו והם עונים לו בצורה
אינטליגנטית אז
כדי שתהיה הבנה. כן, כדי שלא יהיה
מצב של לא מבין אני רוצה
להסביר לך אני מנגיש את זה. אני מסביר מה
זה תודעה, תודעה קוראים לזה לפעמים מה שאני
יודע, אבל זה רק מה שאני קולט.
אתן דוגמא. איפה קנית את
הקולה הזאת? ברחוב
הבנים ליד הבית, בצד שמאל או בצד
ימין, היה מוכר ומוכרת. כל זה
התודעה שלך קלטה. זה מעניין, לא?
היא קלטה כי כמו מצלמה שעובדת
ומה את חושבת על זה? זה לא משנה אם זה מוכר
או מוכרת, אוקי להנגיש את זה.
אז תגובה מה הסדר? האם
קודם תודעה ואחרי זה תחושה, או
האם תודעה ואחר כך

תפיסה. לפעמים יש כאלה שיגידו קודם
הרגשתי משהו חזק בתוך הבטן
ואז הבנתי, וגם דיבור שיכול להיות או
טוב כשהיא אמרה שמי
שלא יסיים את הבחינה צריך להישאר,
הבנתי שאני נכשלת.
נכון, אבל אז אני רוצה
להפריד כי מה שהילדים עושים זה הם מחברים
הכל ביחד והופכים את זה לכאוס ולפלונטר
ורק ההפרדה פותרת את הבעיה.
כן, אנחנו יוצרים מודעות. שאלה נוספת
זה לא הבנתי איך חיברת בין
בפרט.
לקרוא לאמא שלי לא? אז זה כבר משהו אחר.
בגלל שזה תהליך ארוך אז אמרתי
אז דיברתי על מופעי קירבה, על איך עבדתי עם
ההורים שם שלפעמים מה שאני עושה עם
מתבגרים זה שאני פוגש את ההורים בפגישה
9, 10 בערך ואז אני רותם אותם לתוך
התהליך מופעים של קרבה זה תאוריה
שלמה שפיתחתי. לפני 4
שנים נסעתי להודו לשבועיים וכתבתי את זה
זה כי ראיתי שהילדים.
ממוגנתים להורים שלהם רוצים לאהוב את
ההורים שלהם אבל בגלל שההורים שלהם
מתקשים מאוד. באמנות של
האהבה, כי אם הם היו יכולים לאהוב וואן
האנדרואיד פאסנט אז בגיל מסוים
אפילו סם סטייט עם פרי הם היו
נפרדים בקלות, אבל מכיוון שההורים
נאחזים בחוות החיים ונאחזים בילדים
שלהם, נוצר קשר סימביוטי בין הורים
לילדים. הקשר יכול להיות קשר מאמלל
ויכול להיות קשר קשר מיטיב.
אבל הדרך שבה אנשים לומדים להתקרב מלמדת
אותנו המון. על האומללות
שלהם. וכדי להשתחרר
מהאומללות שלהם הרבה פעמים אני אומר להורים
בוא נמצא דרך אחרת להתקרב.
אוקיי. מבינה את המקום של יכול
להיות שחרדה של אימא זו הדרך שלה
להגן על הבת שלה, נכון, אבל הבת
שלה תסבול.
נכון היא לא תבין את זה, אבל האם את תוכל
להגיד לך דרך שאת מתקרבת? היא לא מייצרת
ביטחון.
הילדה מפנימה מתח וסטרס כל הזמן.
בואי נמצא דרך אחרת להתקרב.
זה הרעיון של מופעים של קרבה.
תודה על זה כי זה. כנראה לא היה ברור עד
הסוף, אז עכשיו זה יותר. כן.
לא, לא, לא נשאר במילים
לא אני כותב לעצמי הוויות
ממש שאני מנהל עם עצמי ועם מה שאני מנהל
איתה. כן, אבל זה יכול להגיד ואיך
ההרגשה שאת שולטת בגוף שלך
ושאף אחד לא מכניס את זה נעים זה כיף? כן,

אבל זה ילדה ספורטיבית מספר
אחת באיזה היא אוהבת כוח
זה כוח, יש לו עוצמה ויש לו גם הרס.
פה במקרה הזה של כוח והקטנה היא עושה את זה
לאימא שלה ואימא שלה עושה את זה לה אז זה
בשלבם מאוחרים יותר. בשלב הראשון שאתה
מראה את המנגנון, אתה פורס אותו.
כן. כן. כן.
אבל אני לא רוצה עוד להכניס את ההורים כי
אנחנו עוד לא שם מה שלגבי.
איך לקחת את זה כאירועים נפרדים בסוף? יש
פה אירועים נפרדים, מה אין פה כל הדיבור
על הסימפטומים? סימפטומים שמופיעים הם
לא מחלה. הם לא
גנטיים הרבה פעמים, או איך שמתארים אותם
כקבועים. על מה שקורה
במערכת. כן, אם לא נטפל
בהם הם יהפכו למחלות.
פרגמנט זה צורה. זה מבנה
שהוא כמו עמוד שדרה לעמוד שדרה. הרי
יש חלקים החלקים האלה לא מחוברים,
הם לא לינאריים. אם אני אניח
נגיד שיטה ואני אניח.
אקבע גבול מסביבי. אני אדע איזה
התנהגות יהיה פה. אבל לא,
אבל היא חופשית נכון? כאילו אני אתן לאנשים
להסתובב חופשי בתוך 5
היסודות האלה, אבל אני יודע שמה
שיקרה שתהיה פה נורמת
התנהגות מסוימת לפי הערכים,
אבל לא קבעתי להם מה לעשות.
גם 20 שאלות אומר לאן להסתכל.
מי יציל את אמא לאן להסתכל? אבל הוא לא
אומר מה אתה רואה אתה אומר מה אתה רואה
גם פה. המבנה שאנחנו
מניחים לפעמים הוא אפשרות
נוספת להתבונן ולהטות את
הראש של המתבגר. אם אני אשאל את המתבגר מה
המצב? מה שלומך? אין לו לאן הוא
מבקש מפת דרכים לאן להסתכל. אתה
כל הזמן אומר לו לאן להסתכל. הוא
יגיד לך מה הוא רואה וגם
יש חוויה נורא יפה של מורה, אני
מסביר, אנחנו מורים, אני לא יכול לשאול
שאלות על האיברים שלנו, על
הנפש שלנו כאילו המתבגר ואני
באים מאותה הנחת יסוד. מכירים את
זה שאתם באים לרופא ומשהו לא בסדר והרופא
אומר תרים את היד, תשתעל אותו
דבר, אנחנו מרימים איברים
עיניים לה שהיא התאמצה כדי ללמוד את
הזה. אז היא לימדה אותי משהו על האיבר של
הראייה שלה ועל המאמץ, וזה שהיא
ממושמעת וזה שהיא חזקה, כל
דבר בחדר הוא בצק ואנחנו
נשים ופותרים ופורסים
ונהנים. מהעבודה המשותפת הרי שאני

אקום ואכתוב משהו על הלוח. יש משהו ביחסים? שהוא נחמד, יכול להיות שהילד יעלה ללוח ואני מבקש ממנו לכתוב. זה מזכיר לי איזה סיפור שמופיע לכם בספר אולי אני אזרוק לכם אותו בוואטסאפ. אתם מפחיד זה לכתוב על הלוח בשביל ילד יכול להיות. בכל מיני רגשות או. האינטראקציה הזאת היא בין תחומית. זה אומר שאני אומר בין תחומית אני מתכוון ככה הדרך להגיע לפתרון של הבעיה. כל העולם פרוש לפניך כל הידע שאתם רוצים להביא לתוך החדר רלוונטי לטיפול בסימפטומים של הבעיה. זה לא שאני חייב ללכת רק לעולם תרפיסטי מסוים. יגיעו לכם מקרים. ראשונים שלא נתקלתם בהם יכול להיות שאתם תגידו זה מעניין? זה ממש מזכיר לי דימוי שפה. דימוי זה מזכיר לי. הליכה כזאת בשדות אתה יודע שאתה מדבר, אני מרגיש שאני הולך איתך בשדה ואתה מספר לי בוא נלך היום בשדה הזה ותספר לי איזה כיף לנו, איזה חוויה מיוחדת זה חבר טוב, חבר טוב וחכם, חבר טוב רוחני, חבר טוב, מלווה חבר טוב מיטיב. שתי שאלות. זאת אומרת, אפילו נניח חלק מזה אתה מפעל, דרך הגוף ודרך המנגנון, דרך הפרדת שיחות, אבל אנחנו יודעים שבתוך השיחות גם האימוניות יש מצב שמב. אם מישהו יחשוב מה קורה ואיך זה שנותנים לו לחשוב על כל מיני אפשרויות. נכון. איזה עוד אפשרויות יש? כן, למה ההתנהגות הזאת? רוצים להביא אותו לאיזה חקירה למשל תן לי 5 אפשרויות. למה אתה נכון? במילים אחרות כאילו אני אוהבת את המילה הזאת. מה רוח שלך בהתנהגות הזאת? וכשאתה מדברת על השפה, אם אתה רוצה נניח אצל בן-נוח. בלי שהוא ירגיש מילה כזאת כמו ברווח או לתת לו איך שהוא לא בא, לא שותה בחולי עם העניין. התחושה הוא מראה איזה התנשאות. רק אני אדבר על זה. אני אגיד אני עושה גוינג. דבר ראשון שאני רוצה לעשות זה יהיה בינינו ג'וינינג כשאני הצעתי לילדה הזאת תקשיבי מה שאת אומרת מרתק אותי מעניין אותי אני צריך להביא אני מביא משהו ואני אוכל להתייחס למה שאת אומרת דרך המשהו הזה זה תראי, זה אומר שהנפש יש לה 4 שלבים מה אני עושה? אני אומר לה בוא נשחק משחק בסדר, אלה החוקים זאת המסגרת מתאים לך אני מזמין אותם פנימה עשיתי ג'וינג. אחרי

שעשיתי גוינג תחשבו על זה ממש על שניים
שהולכים ביחד קודם הם מתקרבים, רוצים ורוצה
ללכת איתי. כן רוצה ללכת איתי? כן. ואז הם
מתחילים צעד צעד.

אמא. אבא.

פיצה. קולה.

כעס כל הזמן. זה נקרא פייסינג

פייסינג פייסינג פייסינג פייסינג פייסינג

פייסינג עד לנקודה

אם המנגנון התפרק נהדר. מתי עשיתי

לידנן ישלב השלישי הוא לידנן הוא שאתה

יושב בחדר ואתה?

אומר אוקיי, מה שנעשה זה ככה.

אתה מוצא דרך בתור מאמן או בתור מטפל או

בתור מורה. אתה מוביל עכשיו

קונספציה. זה ליידינג מה

שעשיתי עם ההורים עם הופעה קירבה הייתי

צריך אותן כתמיכה רק כדי

להחזיק את מה שכבר בעיני פורק.

אבל זה כל הזמן אם לא עשית

ג'וינג אתה לא יכול לעשות פייסינג.

אתה לא יכול להתחיל להתקדם אז אוקיי, אז מה

אתה חושב אחר כך ומה הרווח שלך

ואתה לא יכול להתחיל לשאול את השאלות

העוקבות שהתשובות שלך יהיו

קצרות קודם דפוק על

הדלת תיכנס.

שב תיזרק לשיחות צד. תיזרק לזה

תהיה פה אחרי שאתה איתי ואתה

מבין מה הערך שלי שאני טוב

עבורך עכשיו

נמצא נושא אז נעשה עליו

צעדות קטנות כאלה. שבהם

אני אאפשר לך לדבר לא קצר, לא

קצר. לא שהוא יענה כן לא יודע

זה אתם תאבדו אותו, חייב להיות שותף

בפנים. ומה זה מזכיר לך? וואי זה מצחיק

אותי אפשר. לפעמים אני קוטע אותם באמצע

כדי לייצר דינמיקה של התלהבות. נגיד לו

וואי, אני רגע, אני חייב להגיד משהו

בסוגריים על מה שאמרת. זה מזכיר לי שאני

חייב תמשיך כל כך לזה פה כזה

כיף כמו דייט מוצלח. שאני לא יכול

לעצור את עצמי. ואז אני יודע לעצור, ואז

אני יודע להיכנס לרגשות, אז כן.

זה נורא טבעי.

המפגש הזה.

כדי להגיע לאזורים האלה, ואז כל הם

הם הם יותר קלים ממבוגרים מבוגרים

כאילו מאפשרים. אבל כל הזמן

מחזיקים ילדים ברגע שיש אמון

הסכר נפתח.

נופלים אחורה קח אותי, כן.

בעיני היה מאוד משמעותי בספורט,

במדע ובאומנות. פריצת דרך

זה אג'נדה שלא אל תבוא לעבודה אם

לא באת לשבור את.

אז גם אנחנו חיים במדיום.
המדיום הוא טרנספורמציה.
המדיום הוא לא עוד מאותו דבר, לכן גם
כשאנחנו נכנסים לבתי ספר תחשבו איזה קושי
זה בשבילנו לא להיות חלק
מהמערכת. אנחנו כאילו יש פה.
ולחזור חזרה.

זה קושי כי המערכת יש לה שיחה בין
סובייקטיבית שפתאום אתה תבוא לחדר
והתלמיד לא הגיע ויעמוד לך להגיד
איפה. יעלי, אתה לא תעשה את זה.
ומצד שני שאתה כבר יושב איתו ואתה
מחוץ למערכת אתה כל הזמן וואו,
אתה כל הזמן יכול לעשות קסם
ולהגיד אני אהיה פה שבוע הבא ואז ההיעדרות
שלך תהיה מאוד נוכחת.
אבל אנחנו כאלה, אנחנו מזה הזורים.
טוב.

אין אין
שיחות

כאלה. רוצים להגיד משהו
ספציפי? מה המצוקה, מי
הנער? אין תיאוריה אלא.
השורה התחתונה האם אתה עובד גם רק
הימורים עם הנער? לא רוצה. זאת אומרת אתה
עובד עם ההורים ונותן להם הנחיה הורית? יש
דבר שנקרא כן, אני את
שואלת אותי אישית לגביי. גם
בתוך ההכשרה הזאת לכל. אז בתוך
ההכשרה. יש איך
עושים אינטיקורים. ואיך
פוגשים הורים בפעם הראשונה? פעם ראשונה זה
בגלל פגישה 8 9 10, כלומר
הרעיון הוא שהסדר הוא כזה עושים אינטיק עם
ההורים לפני ופוגשים אותם בתשע 10.
כי למי שבקליניקה מאמן
ההורה אנחנו מאמנים אותו, אנחנו לא עבדיל
ממורים וכל מיני כאלה שבאים להעביר
מידע, אנחנו מאמנים אותו ואנחנו מאמנים
אותו כדי לרתום אותו ומופע קרבה חדש
שמשרת את התהליך. אתה שם
מילד במרכז הילדים הרבה פעמים כן כמו שאתה
ההורים שלי צריך לדבר קצת עם אבא שלי.
כזה.

בקליניקה בקליניקה.
לא, לא לא אני אני מבקש אישור מהילדים
לפגוש את ההורים שלהם. ויש להן אפשרות.
כמעט לא זכור לו. יכול להיות שזה רגיש, אז
אני צריך לדעת איך לעשות את זה אבל אבל
בבתי ספר התהליכים עם 9 מפגשים
בקליניקה אני חושב שיכול להיות שמתאמנים
מתבגרים זה תהליכים יחסית
ארוכים מאוד.
יש מץ הורה לא משחרר ילד לא
משחרר מאמן.
וכשהוא משחרר, זה כמו שהוא משחרר, זה כמו
זה כמו שיוצאים לחופש. אפילו חופש הייתי

משחרר לך לחופש כאילו אף פעם לא לחנוק את
האירוע. דלת מסתובבת, אתה יכול לצאת
מעכשיו לעוד 5 דקות אתה יכול להגיד לא בא
לי יותר צא. ואז הם
חוזרים.
לכל החיים.

